

Solchaga, l'últim gra al cos del guerrisme

Carlos Solchaga, ministre d'Economia i Finances, li ha aixafat la guitarra a Alfonso Guerra, vice-president del govern i vice-secretari general del PSOE, ja que el "Programa 2.000" no serà el debat central del XXXII Congrés del PSOE, que s'ha de celebrar el mes de novembre, sinó que ho serà la composició de la comissió executiva renovada. Després d'haver fet fora Ricardo García Damborenea, després d'haver formalitzat la separació amb l'UGT, després d'haver neutralitzat Izquierda Socialista, després d'haver gairebé revalidat la majoria absoluta a les eleccions generals del 29 d'octubre i d'haver escombrat l'oposició a les eleccions andaluses, Alfonso Guerra tenia tots els trumfos a la mà per organitzar un Congrés sense problemes interns greus i dedicat a debats ideològics per preparar el socialisme del demà. No cal dir que ell mateix havia d'aparèixer com el gran renovador ideològic i polític del socialisme espanyol, que se situaria com el pal de paller de tota l'esquerra estatal després de l'estrepitós esfondrament del comunisme a l'Europa Oriental i Occidental.

Però això ja no podrà ser tan rodó, perquè inesperadament Carlos Solchaga va introduir un debat nou, la composició i l'equilibri a la comissió executiva, precisament en una reunió del comitè federal destinada només a fixar la data del XXXII Congrés (del 9 a l'11 de novembre) i a felicitar la seva direcció, o sigui Alfonso Guerra) per l'èxit aclaparant a Andalusia. Sense previ avís Carlos Solchaga va demanar la paraula (era la primera vegada que intervenia en el comitè federal) i va dir entre altres coses que la comissió executiva actual és massa "monolítica" i que cal ampliar el seu espectre ideològic i polític. Agafada per sorpresa, la direc-

ció no va dir res (i ja té el seu mèrit deixar el vice sense saber què dir) en aquells moments i la polèmica es va posar a rodar. ¿Per què va triar Carlos Solchaga aquesta ocasió i aquesta qüestió per llançar una ofensiva contra el totpoderós vice-president?

REMODELAR EL GOVERN PER FER FORA SOLCHAGA

Hi ha dues versions que intenten explicar l'estratègia del ministre d'Economia. La primera, la més senzilla, diu que aquest es va sentir l'objectiu immediat de l'ala guerrista, quan aquesta va reclamar una remodelació del govern aprofitant l'eufòria desfermada dins del partit per les eleccions andaluses. Hi ha raons de pes que aconsellen alguns canvis de ministres però Solchaga va intuir que el rerafons de l'operació era apartar-lo del superministèri d'Economia, l'únic que Guerra no controla i que despatxa directament amb el president González, de manera que el gabinet tindria així un caràcter tan homogeni com el que té ara la comissió executiva. Solchaga va dur la batalla al mateix terreny enemic:

si Guerra insisteix a "homogeneïtzar" el govern, ell farà tot el possible per "deshomogeneïtzar" la comissió executiva del PSOE.

La segona versió és més complicada i atribueix les declaracions de Solchaga a una estratègia que comença en el XXIX Congrés del PSOE, quan les seves tesis sobre la reconversió industrial van ser criticades i rebutjades amb molta duresa per l'oposició de la llavors influent UGT. Solchaga, adscrit a l'ala "boyerista" (per Miguel Boyer, el ministre d'Economia que va imposar una línia econòmica d'ortodòxia liberal-socialdemòcrata), es va replegar en el govern i va defensar tossudament els seus punt de vista amb el suport decidit del president González, exclusivament al si del gabinet. Durant aquests anys Solchaga ha vist no només com la seva política de sanejament començava a donar fruits, sinó també com el PSOE, i més de pressa encara el govern, abandonava les tesis obreristes i partia peres amb l'UGT, el seu gran rival.

Ara fa un any i sobretot després de les eleccions d'octubre, Solchaga passa a l'ofensiva i encapçala el diàleg social amb un cert èxit. La maniobra agafa per sorpresa al sector guerrista que veu com Solchaga els arrabassa aquesta bandera i rega la seva imatge, molt millorada arran del redreçament econòmic a partir de 1986. Fins i tot es diu que Solchaga va veure de molt bon ull la sortida de Manuel

Chaves del govern, perquè eliminava l'únic col·lega que podia capitalitzar políticament els encerts del pacte social. Ara bé, Solchaga que se sent fort dins del govern, sap que ell al partit no té cap mena de simpatia i que els guerristes són cada vegada més crítics vers la seva gestió. I entre els seus crítics hi ha la majoria de membres de la comissió executiva del PSOE. A les portes del XXXII Congrés el ministre es decideix a presentar batalla i reclama una executiva on hi hagi representats els seus punts de vista socio-econòmics i no només els del sector guerrista, el seu rival.

Solchaga demana més pluralisme a l'executiva el dissabte, dia 7 de juliol, i fins el dilluns següent no arriba la primera resposta oficial a través de Txiqui Benegas, el qual explica que l'executiva no és "monolítica", sinó "homogènia" d'acord amb una llarga tradició del PSOE. Aquesta homogeneïtzació és la que permet, per exemple, que el PSOE faci costat sense fissures al govern arran del 14-D i en general en totes les ocasions en què el govern s'ha trobat sol. Això és cert i Solchaga s'adona que el terreny és delicat i en efecte, de portes enfora el ministre no pot queixar-se de res, i la polèmica s'ha de dur exclusivament de portes endins. El dimarts següent Solchaga defuig al Congrés de Diputats de

continuar la polèmica a través dels mitjans de comunicació i el dijous A. Guerra confirma que la polèmica es troba en una via morta almenys fins al mes de setembre.

Això no vol dir que Guerra es quedi mà sobre mà. Hàbilment evita que el seu enfrontament amb Solchaga esdevingui una qüestió personal i mou els seus peons, principalment Txiqui Benegas per traure ferro a l'assumpte. Tots el ministres consultats es desmarquen de Solchaga, conscients del que representa enfrontar-se amb Guerra a les portes del Congrés del PSOE i d'una possible remodelació del govern. Javier Solana, a desgrat del seu pes específic, fins i tot diu que Solchaga ha comès un "excés verbal". El ministre d'Economia apareix cada vegada més aïllat, però això no sembla preocupar-lo, mentre Felipe González no anunciï que li retira la confiança. I és que a més sap que la seva idea ha començat a rodar i ja es parla de solucions intermèdies, com és ara la creació d'un secretariat permanent "homogeni" o "monolític", com es vulgui, i una executiva nombrosa més plural, és a dir amb menys influència d'Alfonso Guerra. Precisament per això aquesta proposta no té cap possibilitat de tirar endavant, però embolica la troca.